

I öfrigt anslutande mig till sakkunniges utförliga motivering härutinnan beder få hemställa,

att Riksdagen måtte besluta att i Kungl. Maj:ts proposition n:o 132 med förslag till lag angående rätt till pension för tjänstemän vid statens järnvägar m. m. göra följande ändringar:

I 1 § b) strykas orden från och med »därest» till och med »pensionsberättigad» och i 2 § c) ändras ordet »sextiotre» till »sextiotvå».

Stockholm den 20 april 1909.

C. L. Camitz.

N:o 248.

Af herr **Kobb**, *i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående rätt till pension för tjänstemän vid statens järnvägar m. m.*

I proposition n:o 132 till innevarande Riksdag har Kungl. Maj:t framlagt ett förslag till lag angående rätt till pension för tjänstemän vid statens järnvägar m. m. Detta förslag är i sin ordning grundadt på ett yttrande afgifvet af »sakkunnige», som för detta ändamål af Kungl. Maj:t blifvit tillsatta. Den kungl. propositionen afviker emellertid i tvenne viktiga punkter från de »sakkunniges» förslag, hvilka avvikelser enligt min uppfattning, såsom varande en af de »sakkunnige» äro till en afgjord nackdel för järnvägspersonalen utan att tillika för staten innebära någon afsevärd fördel.

Sakkunnige, med hvilka såväl kungl. järnvägsstyrelsen som direktionen för pensionskassan hafva instämt, hade föreslagit, att pensionsåldern för den så kallade tåg- och linjepersonalen skulle sättas till 62 år, men Kungl. Maj:t har, såsom mig synes utan tillräckligt vägande skäl, höjt denna ålder till 63 år. Det är visserligen sant, att en sådan höjning af pensionsåldern medför en minskning i ålderspensionerna och

sålunda en minskning i statens kostnader, men denna minskning motverkas sannolikt till ej obetydlig del genom den motsvarande höjningen i kostnaden för invalidpensioneringen. Härtill kommer naturligtvis den olägenhet, som uppstår därigenom att en del rätt ålderstigen personal bibehålles i en ganska kräfvande tjänst. Kungl. Maj:t stöder sig visserligen på den omständigheten, att de enskilda järnvägarne satt pensionsåldern till 63 år för all sin personal, men det synes mig, att förhållandena vid de enskilda järnvägarna ej äro fullt jämförbara med dem vid statens järnvägar. Så till exempel förekommer vid de enskilda järnvägarna ingen eller åtminstone ganska obetydlig natttjänstgöring, hvarjämte i allmänhet intensiteten i tjänstgöringen vid statens järnvägar torde vara betydligt större.

På grund af dessa omständigheter anser jag, att den af de »sakkunnige» föreslagna pensionsåldern 62 år för tåg- och linjepersonal hade bort bibehållas och hänvisar för öfrigt till den motivering, som sakkunnige hafva lämnat.

De »sakkunnige» hafva vidare föreslagit, att öfvergången från gamla till nya pensionsvillkor skulle för den nuvarande personalen vara frivillig och ha som skäl härför påvisat, att kostnaden för staten skulle ställa sig ungefär densamma, om *alla* ginge öfver på nya villkor eller om alla kvarstode på de gamla. Kungl. Maj:t har däremot medgifvit kvarstående på gamla pensionsvillkor endast för dem, hvilka enligt dessa skulle blifva pensionsmässiga inom de närmaste fem åren alltså före den 1 januari 1915. Denna inskränkning synes mig vara alltför stor och vara ägnad att synnerligen hårdt drabba enskilda medlemmar af personalen. Det skulle äfven med denna respittid mycket väl kunna hända, att medlemmar af densamma genom lagförslaget antagande finge sin återstående tjänstetid fördubblad. Om man nu anser, att någon bestämd respittid bör fixeras, hvilket naturligtvis alltid innebär ett visst godtycke, så synes mig denna ej böra sättas lägre än 10 år.

På grund af hvad jag sålunda anført, tillåter jag mig hemställa,

att Riksdagen måtte antaga Kungl. Maj:ts proposition n:o 132 med följande ändringar:

a) i § 1 af lagen utbytes det i *mom. b* förekommande datum 1 januari 1915 mot 1 januari 1920.

b) i § 2 erhåller *mom. c* följande lydelse — —

— — — — —
 Nämnda lefnadsålder utgör för — — — — —
 — — — — — banmästare af 1:a och

Motioner i Andra Kammaren, N:o 248.

2:a klass, bangårdsmästare, tågmästare, konduktör, stationsförman, lokomotiveldare, vagnskötare, banvakt och stationskarl sextiotvå år — — — — —

c) en med föregående moment likalydande ändring införes i § 2 af öfvergångsbestämmelserna.

Stockholm den 19 april 1909.

Gustaf Kobb.